

For så vidt angår sagsomkostningerne ved behandlingen af klagerne i klageinstansen, findes der ikke helt præcise opgørelser for hele perioden. Af anmærkningerne til konto 23.11.21. Naturklagenævnet på finansloven for 1996 fremgår imidlertid skønnede enhedsomkostninger af virksomhedsoversigten for de to omhandlede sagstyper generelt. Enhedsomkostninger skønnet på baggrund af regnskabstal foreligger kun for årene 1993 og 1994. Gennemsnittet af disse enhedsomkostninger kan dog med rimelighed lægges til grund for en vurdering af sagsomkostninger for de omhandlede sager i den betragtede periode. På dette grundlag skønnes det, at de statslige omkostninger ved behandlingen af Danmarks Naturfredningsforenings ovennævnte 186 klager andrager i alt ca. 1,3 mio. kr.

Spm. nr. S 1594

Til miljø- og energiministeren (5/3 96) af:
Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorvidt ministeren finder det rimeligt, at Nordjyllands Amtsråds afgørelse af 20. december 1995 efter lov om planlægning § 35 (Nordjyllands Amts journalnummer 8-70-21-1-821-9-95) af Danmarks Naturfredningsforening er anket til Naturklagenævnet, samt hvorvidt ministeren agter at ændre lov om planlægning, således at ankenmuligheder begrænses til sager med principielt miljømæssigt indhold frem for nu, hvor ankenmulighederne er ubegrænsede, for så vidt angår dispensationsafgørelser fra amtsråd og kommunalbestyrelse?«

Svar (14/3 96)

Miljø- og energiministeren (Frank Jensen, fg.): Nordjyllands Amtsråd gav den 20. december 1996 tilladelse efter planlovens § 35 til at opføre en 1.000 m² stor tilbygning (montagehal) til et eksisterende smede- og maskinværksted på en ejendom i landzone i Hjørring Kommune. Afgørelsen er påklaget til Naturklagenævnet af Danmarks Naturfredningsforening, fordi den efter foreningens opfattelse har principiel karakter.

Det fremgår af akterne i klagesagen, at Hjørring Kommune i 1989 meddelte den daværende

ejer, at indretning af smede- og maskinværksted i de eksisterende bygninger kunne gennemføres uden zonetilladelse, men at der ikke kunne forventes zonetilladelse til evt. fremtidige udvidelser.

Ejendommen ligger i et landbrugsområde i det åbne land. I regionplanen er området betegnet som naturområde.

I 1990 meddelte Hjørring Kommune alligevel zonetilladelse til en 500 m² stor montagehal på ejendommen, men tilladelsen blev af Nordjyllands Amtsråd påklaget til Miljøankenævnet, som ændrede afgørelsen til et afslag. Nævnet lagde til grund for sin vurdering af sagen, at det ansøgte stred mod regionplanens bestemmelser om placering af erhvervsvirksomheder samt Hjørring Kommunes tilkendegivelse fra 1989 om, at der ikke kunne forventes tilladelse til udvidelse af virksomheden ved nybyggeri.

Det fremgår af landskabskontorets indstilling til amtsrådets udvalg for teknik og miljø, at den nye ansøgning adskiller sig fra den tidligere sag ved, at der nu søges om en dobbelt så stor hal, og ved at fremstilling og reparation af gylleredskaber er blevet virksomhedens hovederhverv.

Efter det oplyste finder jeg det ikke urimeligt, at Danmarks Naturfredningsforening har påklaget amtsrådets afgørelse til Naturklagenævnet. Sagen angår et ret betydeligt erhvervsbyggeri i det åbne land, og foreningen har en væsentlig interesse i, hvorledes landzonebestemmelserne administreres på dette område.

For så vidt angår spørgsmålet om en eventuel ændring af reglerne om klageadgang i lov om planlægning, skal jeg bemærke, at de klageberettigede efter de gældende regler i lovens § 59 er miljø- og energiministeren »og i øvrigt enhver med retlig interesse i sagens udfald«. Kredsen af klageberettigede vedrørende afgørelser om landzonetilladelse omfatter – ud over ministeren – amtsråd, kommunalbestyrelser, naboer og omboende samt foreninger og lignende med formål inden for planlovens formål.

En begrænsning af klageadgangen som foreslået til sager med principielt miljømæssigt indhold vil indebære, at naboer og omboendes mulighed for at klage vil blive meget væsentligt beskåret, hvilket ikke vil være i overensstemmelse med intentionerne hos det flertal, der stod bag vedtagelsen af planloven. I lovforslaget var der således stillet forslag om, at naboer og omboende ikke som hidtil skulle have adgang til at klage i landzonesagerne. Men dette forslag kunne ikke samle flertal, og bestemmelsen blev